

13 Νοεμβρίου 2015

Ψυχανάλυση και πίστη

[Επιστήμες](#) / [Ψυχολογία - Ψυχιατρική](#)

Υπάρχουν στιγμές που είμαστε αυθεντικοί και αυτό αποφέρει καρπούς για να ξαναχρησιμοποιήσουμε την ενέργεια, που καμιά φορά βρίσκεται σαν μέσα σ' ένα αδιέξοδο, αιχμάλωτη των ψυχολογικών φαινομένων και, όταν λύνουμε το παθολογικό, τουλάχιστον λίγο, αυτή η ενέργεια μπορεί να

Ξαναχρησιμοποιηθεί για να δώσει καρπούς, να προσφέρει την αυθεντικότητά της, τη μοναδικότητά της, να απαντήσει στο σχέδιο του Θεού.

Ο Θεός μάς αγαπά προσωπικά, τον καθένα με έναν τρόπο ιδιαίτερο, διότι είμαστε πολύτιμοι στα μάτια του με το να είμαστε μοναδικοί. Είμαστε πρωτότυπα όντα και αν ανακτήσουμε αυτή την ενέργεια που ήταν εγκλωβισμένη μέσα σε αδιέξοδα, τότε θα μπορέσουμε να τη θέσουμε στη διάθεση της επιθυμίας μας. Όταν λέω επιθυμία, εννοώ τη βαθειά επιθυμία, δηλαδή αυτή την απάντηση στο κάλεσμα του Θεού, την απάντηση στο απόλυτο, το να είσαι μέσα στην έκσταση και την αγάπη. Βέβαια αυτές είναι βαρειές λέξεις, αλλά εκεί στοχεύουμε όλοι ως χριστιανοί.

Άρα αυτό μας επιτρέπει να είμαστε πολύ περισσότερο σε θέση να προχωρήσουμε στο μονοπάτι που πρέπει για να γίνουμε άνθρωποι. Ο Χριστός έγινε άνθρωπος για να μπορέσουμε εμείς να θεοποιηθούμε. Ξέρετε, στη δεύτερη επιστολή του Πέτρου στο πρώτο κεφάλαιο, υπάρχει αυτό το στοιχείο της συμμετοχής στη θεοποίηση και αυτό είναι για μένα ένας ακρογωνιαίος λίθος. Αυτή η συμμετοχή στη θεοποίηση γίνεται καταρχήν διότι κατευθυνόμαστε προς την ανθρώπινη φύση μας. Αυτά τα δύο είναι ουσιαστικά δεμένα. Όχι μόνο ο εξανθρωπισμός και η θεοποίηση υπάρχουν σε μια συνέχεια, αλλά επιπλέον υφαίνονται την ίδια ώρα. Ο Χριστός ήρθε, έγινε άνθρωπος, για να μπορέσουμε εμείς να γίνουμε Θεοί, αλλά θα μπορούσαμε να πούμε, απλά για να γίνουμε άνθρωποι. Και αυτό είναι υπέροχο!

Η έλλειψη είναι η συνέπεια του κενού ανάμεσα στην επιθυμία, στη θεμελιώδη έννοια της επιδίωξης του τέλει, και στα όριά μας. Και είναι παράδοξο πως ο άνθρωπος είναι περιορισμένος -δεν είμαστε ο Θεός, όμως κάτι μέσα μας συνδέεται με τον Θεό, η θεϊκή συγγένειά μας- και συγχρόνως επιδιώκει το ιδανικό. Φαντάζομαι αυτή την έλλειψη σαν το αποτέλεσμα της σύγκρουσης μέσα μας, μιας φοβερής σύγκρουσης ανάμεσα στα όριά μας και σε αυτή την επιθυμία για το ατελείωτο, το απόλυτο. Και αυτό το έντονο αίσθημα είναι η έλλειψη. Γενικά κάνουμε ό,τι μπορούμε για να το αποφύγουμε, διότι είναι πολύ άβολη αυτή η αίσθηση του κενού, της λανθάνουσας αγωνίας. Γι' αυτό προσπαθούμε πάση θυσία να την αποφύγουμε, ενώ είναι το μέρος όπου μπορούμε να βρούμε την αλήθεια, όπου είναι δυνατή η αποδοχή του είναι μας, η αποδοχή της θείας Χάριτος.

Παρατήρηση: Η παρούσα ανάρτηση αποτελεί απόσπασμα από συζήτηση με την *Macha Chmakoff* και τον *David Larre*.

Περιοδικό: «Ψυχής δρόμοι», τεύχος 9, Εκδόσεις «Αρμός»

<http://bitly.com/1SnpVLr>